

ביום השבעה למוחו של אורי מלמוד ז"ל

(מתוך עלון המשק)

המחשבות על אורי אינן מרפות ממני. חיבבתי מאד מאד.

אורי ניספה בליל חמישי, הרחק מהבית. במשק התעוררו עוד באותו לילה חששות לגורלו. אך רק למחרת לפני הצהריים, השמועה האיומה לבשה וודאות, שנודעה תחילה רק למעטים. באותו הזמן הושמעה במשק צפירת אזעקה ממושכת, אותה הצפירה המוכרת לנו כל כך כמבשרת רעות, סכנות, אולי מות. לכן סביר היה כי פרשתי את הקול המתמשך המיילל הזה כזעקה מרה על מות חברנו, זעקה המודיעה לכל הציבור בבת-אחת את הבשורה המחרידה, שעד אז נודעה רק למעטים. אמנם צורה בזאת של הודעה על מות חבר לא היתה נהוגה אצלנו בעבר, אולם עכשיו, באותו הרגע, זו נשמעה לי כחידוש טבעי, כביטוי מוחשי לזעקה הפנימית הגדולה שבלב כולנו. המחשבה הזאת כל כך השחלטה עלי, שהלכתי לחדר-האוכל, מרכז חיי החברה, בדעה בטוחה להפגש שם עם שאר מאות החברים להתכנסות אבל מידית - מאולצת באמצע יום העבודה, על פי צו פנימי בלב כל אחד. מכיוון שכל כך בטוח הייתי בכך, שכל חבר מרגיש כמוני בדחף הזה של התייחסות בצווח, בו ברגע, עם זכר האיש היקר, - ממש התפלאתי, לא למצוא איש זולתי ליד חדר-האוכל! רק מאוחר יותר נודע לי, שאות האזעקה ששמעתי, היה מכוון לתרגיל מקלטים של ילדי בית החינוך. לכן לא הגיעו אנשים לחי לחדר-האוכל.

אולם למחרת הגיעו, לקבורה, המונים-המונים. וזאת מבלי שהמנוח היה פקיד חשוב אשר לרכים - רבים יש מחויבות כלפי חוץ ללכת ללווייתו; ולא עסקן מפלגתי היה אשר תומכיו שואפים להאדיר את המעמד הזה במפגן מדיני; ולא איש כלכלה עשיר אשר כה רבים מעוניינים להיראות בעיני מקורביו. נהפוך הוא: איש פשוט היה אורי, מצניע לכת, חסר מעמד רשמי. אבל לא חסר מעמד חברתי: מי שרק הכירו, הוקסם מקסמו האישי, החפעל מנכונותו המתמדת לעזור לחבר, הרגיש ביושר לבו, ידע שיוכל לסמוך עליו ועל שיפוטו, העריך רבות את הידע והיכולת שלו בחחום הסכניקה, הכיר את כח עבודתו הבלתי נילאה, ידע כי לספורטאי הזה באמת ניתנה "נפש בריאה בגוף בריא". אורי גם היה מחונן בהומור מבין ועדין וכן בטוב לב בלתי רגיל, הקריין שקט ובטחון, בדיבורו המתון והשקול לא פגע באיש. כל התכונות האלו עשוהו אדם נהדר, אליו נמשך כל אחד ברצון ובחיבה ובהערצה. לכן רק העמיקה התדהמה לשמע דבר מוחו בטרם עת שהריצה, דחפה ללא מעצור, המונים כאלה להיות בפעם האחרונה במחיצת אורי מלמוד שלהם, "בחור זהב" שלנו. זהו סוד ההלוויה ההמונית של איש פשוט, מופת של אדם, אהוב - אהוב.